

[Poul Sørensen.]

mig i de radikales stilling over for dette lovforslag. De radikale, hvis stilling for så vidt nu politisk er afklaret, har meldt sig til en politik, som de har støttet hele tiden.

I den tid, jeg har siddet sammen med den nuværende formand for den radikale gruppe, det ærede medlem hr. Aage Fogh, har det ærede medlem overhovedet ikke bidraget med én eneste stavelse til at søge at finde frem til en løsning af spørgsmålet om arbejdsløshedslovgivningen. Det vil derfor interessere mig, om det afhængighedsforhold stadig består i lige stor udstrækning, eller om det ærede medlem ved behandlingen af spørgsmålet om arbejdsløshedsfondens muligheder fremefter og de øgede bidrag dertil, som vil komme, når det foreliggende lovforslag bliver vedtaget, nu efter disse mange måneders overvejelser — og det er lovet os — vil løfte en flig, så vi kan skimte, om vi vil få støtte til en modernisering af arbejdsløshedslovgivningen, eller om det er noget, man har forbigået i den hemmelige protokol.

Jeg gentager, hvad jeg begyndte med at sige, at vi ikke kan deltage i denne stykkevisse lovgivning om arbejdsløshedsforsikringen. Vi har vist interesse for den altid, og vi har stadig interesse for den, men lovgivningen må udformes på baggrund af en samlet vurdering af, hvorledes arbejdsløshedsforsikringen skal lægges til rette fremefter.

Aage Fogh: Jeg havde i og for sig ikke regnet med, at det foreliggende lovforslag skulle give anledning til en stor almindelig debat om arbejdsløsheds-kassernes forhold. Udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelsen afholdes dels af arbejderne selv, dels af staten gennem tilskud og endelig gennem tilskud, der ydes af arbejdsgiverne. Statens og arbejderne tilskud er forøget ganske væsentligt gennem en årrække, medens arbejdsgivernes tilskud har ligget urørt. Jeg finder det derfor meget rimeligt, at man nu foretager en forhøjelse. Jeg kan ikke se, det skulle være forkert at forhøje arbejdsgiverbidraget med 150 pct., som man har valgt at gøre det, i betragtning af den almindelige udgiftsstigning, der har fundet sted. For så vidt kan jeg give tilsagn om tilslutning til det foreliggende lovforslag

og takker for, at man i fremtiden ikke vil kræve noget bidrag for lærlingene.

Den diskussion, der er opstået, skal jeg ofre et par bemærkninger på. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen, der tidligere var den højtærede minister på dette område, nedsatte i 1953 en kommission, som til formand fik det ærede medlem hr. Lorentzen. Så skete der ikke mere før i 1956. Det er derfor for mig ret forbavsende, at det skulle være det ærede medlem hr. Poul Sørensen, der følte sig særlig kaldet til at bebrejde mig, at jeg ikke har foretaget mig noget. Jeg har deltaget i de møder — der var vist 2 — som den mand, det ærede medlem udnævnte til formand, lod afholde i kommissionen. Jeg bebrejder de to partier meget stærkt, at de ikke i den tid, de havde indflydelse, gjorde noget ved sagen. I fjor fik kommissionen en ny formand, og siden da er der holdt mange møder. Det er helt rigtigt, at jeg ikke holder nær så mange taler som det ærede medlem hr. Poul Sørensen, men jeg håber, jeg ved lejlighed kan holde en tale, der har mere vægt end dem, han hidtil har holdt.

Så vidt jeg kan se, går den megen tale ud på, at arbejdsløsheden er et meget alvorligt onde for et samfund, og det er i hvert fald for enhver ganske givet, at det radikale venstre har den allerstørste interesse i at afskaffe dette onde i den udstrækning, det er muligt. Det kan heller ikke være nogen hemmelighed for det ærede medlem, at jeg ved mange lejligheder har givet udtryk for, at den mest påtrængende ændring i øjeblikket måtte gå ud på at støtte arbejdsmændenes kasse, fordi den efter mit skøn har en alt for urimelig byrde at bære. Jeg er villig til at medarbejde på en løsning på dette område, men jeg mener bare ikke, det skal klares i dag; det må klares af den siddende kommission. Det drejer sig nu om, hvorvidt arbejdsgivernes bidrag skal forhøjes i nogenlunde samme forhold, som det er sket for arbejderne og samfundet. Det synes jeg er rimeligt, og derfor kan vi anbefale lovforslaget til velvillig behandling i et udvalg.

Tholstrup: Uanset kriseplan ville vi have anbefalet et lovforslag som det foreliggende. Jeg har altid været tilhænger af, at dette problem burde klares af parterne indbyrdes